

În loc de plâns, cânt Oda bucuriei

Lucica Boltasu

Să vreau să tac, când bat tăcut cărarea,
E mult prea greu, căci grea-i singurătatea,
În monolog, vorbesc, mă cert cu mine,
C-am neglijat fără să gândesc, cetatea.

În clipocit de undă cristalină,
Se-adună voci de amintiri răpuse,
Constat uimit că-n gândurile mele,
Atâtea vorbe au rămas nespuse.

O, râule, ce curgi șiret la vale,
Când tumultuos, când lin ca o câmpie,
Doar tu cunoști ce lupte port în suflet,
Căci mi-am vărsat amarul numai ție.

Când am oftat, ai luat cu tine dorul
Și l-ai purtat spre-a cursului vărsare,
Mai mult de-atât, din plâns tu mi-ai luat plânsul,
Mi-ai spus atunci că-l vei vărsa în mare.

Tu, lacrimă, ce stai mereu sub gene,
Din ce abis te naști, hai, spune iară,
Căci tot întreb eterul de ce naște
Din ce-i trecut, doar scâncet de vioară...

Căci nu-i un vals, nu-i cântec ce se-aude,
E oful meu, ce în dureri ia viață,
În loc de note calde, pe arcușu-i,
Au răsărit cristalele de gheață.

Pare frumos dar iernile sunt aspre!
Sub alb se-ascund ghirlande înghețate,
Mulțimi de flori, de ghiocei așteaptă,
Să fie iarăși binecuvântate.

Aș vrea să tac, când bat tăcut cărarea,
Dar e ceva în duh ce nu-mi dă pace,
În monolog, o voce intervine
Și-mi spune c-așa ceva nu se face.

De ce să tac, sau să vorbesc cu mine,
Când El așteaptă numai o strigare,
Nici râul și nici marea n-au puterea,

Să pună-n om, iar razele de soare.

Îmi spune vocea blândă și duioasă,
Să mă gândesc la apele-n vârtoare,
Câte cunoaște râul, câte vede
De la izvoare, până la vărsare.

Sunt bucurii, sunt întristări atâtea,
În vadul lui sunt pietre șlefuite,
Sunt ape limpezi, dar și tulburate
De aluviuni pe fund îngrămadite.

Așa și-n om, există lucruri bune,
Sunt fapte care-nalță sau coboară,
Dar importantă-i libertatea-n Domnul,
Un har divin, comoară milenară.

Isus Cristos ce ia păcatul lumii,
Cunoaște tot și râsul și tristețea!
Are puteri din Dumnezeu, de-aceea,
Chiar și-n dureri și-arată frumusețea.

Isus e râul binecuvântării,
E simfonia vieții fără moarte,
E susurul cel blând care șoptește,
Că nici un rău, de El nu ne desparte.

La Golgota El a învins chiar moartea!
A râs satan, crezând că e mai tare,
Dar s-a-șelat, căci Dumnezeu din slavă,
S-a îndurat, ne-a dat prin har iertare.

Viața aceasta nu-i doar poezie,
E cântec de fanfară,
Un jar aprins sau poate doar cenușă,
Un trîl înalt sau sfîșiat de gheară.

Depinde doar de mine și de tine,
De vrem să fim curați și fără zgură,
Nu e ușor să fii ars în cuptoare
Și nici să stai o viață în spărtură!

Dar ce frumos când vâlvătaia trece
Și lămurit vei străluci sub soare,
Când duhul îmbrăcat în Duh de slavă
Va revărsa doar dragoste, iertare...

Și am ales! Pășind pe drum alene,

Înfiorat de gândul veşniciei,
Mă las condus de Cel ce este Viaţa,
În loc de plâns cânt "Oda bucuriei".

O, slavă Ție, Stea din cer venită,
Te simt aproape, câtă bucurie
Poți revărsa în sufletul ce caută,
Să stea cu frații-n dulce părtășie.

Voi toți acei ce n-ați simțit iubirea,
Vă apropiați, nu plângeți în neștire,
Curând veni-va clipa-n care Tatăl
Ne va chema Acasă-n fericire!

Lăsați în urmă plânsul și neazul,
Priviți spre cer când rana sângerează,
Prin rugăciune să vorbiți cu Domnul,
Pe toți ai Lui, El binecuvântează.

28/01/17, Barcelona -Lucica Boltasu